

הפילון הצעיר

בזמנים הרחוקים ההם, ילדותי החביבות, לפיל לא היה חדק כלל. היה לו רק אף שחרחר, דומה לבצל וגדול כמו נעל, והוא יכול היה לנענע אותו מצד לצד אך לא לתפוס ולהרים בו דברים.

אבל היה פיל אחד, פיל חדש, פילון קטן מלא סקרנות בלי סוף, והפילון הזה שאל גם שאלות בלי סוף. הפילון הזה חי באפריקה ומילא את כל הארץ הזו בסקרנותו ובשאלותיו.

הוא שאל את דודתו בת-יענה מדוע יש לה נוצות זנב מוזרות כאלה ובת-יענה סטרה לו בציפורנים קשות וחדות שלה.

הוא שאל את הדוד הגבוה שלו - ג'ירף, איך נצבע העור שלו בכתמים, והג'ירף סטר לו בפרסות הקשות שלו, אך הפילון עדיין היה מלא סקרנות בלי סוף.

הוא שאל את דודו השמן, סוס-היאור, מדוע העיניים שלו אדומות. וסוס-היאור נתן לו בעיטה חזקה ברגל הרחבה שלו.

והוא שאל שוב את דודו השעיר, בבון, ממה בא הטעם המתוק של המלון, וגם הבבון נתן לו מכות נמרצות. ועדיין הפילון היה מלא סקרנות בלי סוף.

הוא שאל שאלות על הכל שרק ראה, או שמע, או הריח, או הרגיש וכל הדודים והדודות סטרו לו ועדיין הוא נשאר מלא סקרנות בלי סוף.

יום אחד, יום מלא שמש זורחת, הפילון שאל שאלה חדשה, שעוד אף פעם לא שאל קודם; הוא שאל "מה אוכל תנין לארוחת בוקר?" כולם השתתקו לרגע ואחר כך אמרו: "פסססט!" בקול רם ומאיים, והתחילו להרביץ לפילון והיכו אותו זמן רב.

ואחרי שגמרו, פגש הפילון את הציפור קולוקולו שישבה בשיח קוצני הנקרה המתן-רגע, ואמר לה:

"אבא הרביץ לי, אמא הרביצה לי, וכל הדודים והדודות הרביצו לי, ואני עדיין רוצה לדעת מה אוכל התנין לארוחת בוקר".

והציפור קולוקולו אמרה לו בקול רועד:

"לך לגדות הנהר הגדול, לימפופו השמנוני, ירוק-אפור, הזורם בין עצי הקדחת, ומצא בעצמך".

ומיד למחרת בבוקר, עוד לפני זריחת השמש, לקח הפילון חמישים קילו בננות (מהזן הקצר האדום), וחמישים קילו קנה סוכר (מהזן הארוך הארגמני), ושבע עשר מלונים (מהזן הירקרק המחוספס), ואמר לכל המשפחה היקרה שלו:

"שלום, אני הולך לנהר לימפופו השמנוני, הירוק-אפור, כולו מגודר בעצי הקדחת, לברר מה אוכל התנין לארוחת בוקר".

וכולם הרביצו לו שוב לדרך צלחה, למרות שביקש, מאד בנימוס, שלא יעשו זאת.

והפילון הלך לו, קצת המום מהמכות, כשהוא אוכל בדרך מלונים ומפזר את הקליפות סביב, כי לא היה יכול לאסוף אותן.

הוא הלך מעיר גרהם לקימברלי ומקימברלי לארץ קהמה, ומארץ קהמה הלך צפון-מזרחה, כל הזמן תוך אכילת מלונים, עד שבסוף הגיע לגדות הנהר לימפופו השמנוני, ירוק-אפור, מגודר סביב בעצי קדחת, בדיוק כפי שאמרה זאת הציפור קולוקולו.

וכעת עליך לדעת, ילדותיי החביבות, שעד אותו השבוע, היום, השעה והדקה הפילון הסקרן הזה לא ראה עוד תנין ולא ידע איך הוא נראה. זו הייתה רק הסקרנות בלי סוף שלו.

על גדת הנהר לימפופו השמנוני, ירוק-אפור, מגודר סביב בעצי קדחת, הפילון פגש את נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי, שהתפתל על הסלעים.

"סליחה" - אמר הפילון בנימוס רב - "האם ראית מישהו דמוי תנין באיזור סבוך זה?"

"האם ראיתי תנין?"

- אמר נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי, בקול לעג - "ומה תשאל אותי עוד?"

"סליחה" - אמר שוב הפילון - "האם תוכל לומר לי מה אוכל תנין לארוחת

בוקר?"

נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי, ירד מהסלע וסטר לפילון בזנבו.

"זה מוזר" - אמר הפילון - "אבא שלי ואמא שלי ודוד ודודה, שלא להזכיר את הדודים האחרים, כולם סטרו לי בגלל סקרנותי שאין לה סוף, וכאן כנראה קורה אותו הדבר".

הוא נפרד בנימוס מנחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי, אחרי שעזר לו שוב להתפתל על הסלעים והלך לו. הוא הלך שוב ואכל מלונים שלו ופזר מסביב את הקליפות כי הרי לא יכול היה לאסוף אותן. כך הלך עד שדרך על משהו שהיה דומה לגזע עץ, המונח על גדה של נהר לימפופו השמנוני, ירוק-אפור, המגודר בעצי הקדחת.

אך לא היה זה גזע עץ, ילדותי החביבות, אלא היה זה דווקא תנין. ותנין קרץ בעין אחת - כך...

"סליחה" - אמר הפילון בנימוס - "אולי הזדמן לך לראות תנין בסביבה סבוכה זו?"

אזי התנין קרץ בעין השניה והוציא מחצית זנבו מהבוץ. והפילון צעד כמה צעדים אחורנית, בנימוס רב, כי הרי לא רצה שוב לקבל סטירה.

"בוא הנה, קטנטן" - אמר התנין - "למה לך לדעת?"

"סליחה" - אמר הפילון - "אבל אבא סטר לי, ואמא סטרה לי, שלא להזכיר את הדודה בת-יענה והדוד הגבוה הג'ירף שבועט כל-כך חזק, והדוד סוס-היאור השמן והדוד בבון השעיר, ולאחרונה גם נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי, עם הזנב המקושקש, שסוטר חזק יותר מכל האחרים. ולכן, אם לא אכפת לך, אינני רוצה לקבל יותר מכות"

"אז קרב אלי, קטנטן" - אמר התנין - "כי אני התנין" - והוא הזיל דמעות תנין, כידי להוכיח שזו אמת.

הפילון התרגש מאד והתחיל להתנשף מרוב התרגשות. הוא כרע ברך על גדת הנהר ואמר:

"אתה הוא זה שאני מחפש כה הרבה זמן. אמור לי, בקשה מה אתה אוכל לארוחת בוקר?"

"אם תתקרב אלי, קטנטני" - אמר התנין - "אלחש לך באוזן".

הפילון התקרב ושם את ראשו קרוב לפה המאורך של התנין, כדי לשמוע היטב, אבל אז התנין תפס את האף שלו דמוי הבצל, שעד השבוע, היום, השעה והדקה הזו לא היה גדול יותר מנעל.

"אני חושב" - אמר התנין בין שיניים סגורות, כך... - "אני חושב שהיום אתחיל את הארוחה שלי עם פילון".

ילדותי החביבות, תביני בעצמך שזה מאד הרתיע את הפילון והוא התחיל לצעוק דרך האף:

"עסוף אותי, אתה מכיף לי, עסוף!" (כך זה נשמע כשמנסים להגיד עם אף סתום: "עזוב אותי, זה מכאיב לי, עזוב!")

כששמע זאת נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי הוא ירד שוב מהסלע ואמר: "ידידי הצעיר, עכשיו, מיד ובאותו הרגע עליך למשוך אחורה חזק כמה שרק תוכל. כי אחרת, לדעתי, החיה העורית המקושקשת הזו, שהכרת זה עתה, תכניס אותך למים שמנוונים האלה לפני שתספיק לומר "ג'ק רובינסון".

כך נוהגים לדבר נחשי-סלעים-פיתונים-הדו-צבעיים. כשהפילון שמע זאת, הוא התיישב על זנבו והתחיל למשוך ולמשוך ולמשוך עד שהאף שלו התחיל להתארך. והתנין נכנס למים, הקציף אותם בזנבו וגם הוא משך ומשך ומשך.

האף של הפילון המשיך להתארך והוא תקע חזק את כל ארבעת הרגלים שלו באדמה ומשך ומשך. והתנין קשקש במים בזנבו כמו במשוט וגם הוא משך ומשך ומשך.

והאף של הפילון התארך והתארך וזה כאב לו... אווווו...

הפילון הרגיש שרגליו מתחלקות בבוץ ואמר דרך האף, שהיה כבר באורך של יותר ממטר:

"סה יותר פיצו בשפילי!" (הוא רצה להגיד: "זה יותר מדי בשבילי!"), אבל כשהאף סתום זה נשמע כך).

אבל אז נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי ניגש לגדה, כרך את עצמו פעמים סביב הרגלים אחוריות של הפילון ואמר:

"ידידי הפזיז וחסר הנסיון, עכשיו נקדיש את עצמנו למאמץ משיכה חזקה, כי אם לא, הרושם שלי הוא שאותה החיה המשורינת, בעלת הקשקשים על הסיפון העליון שלה (ובזה, ילדות החביבות, התכוון לתנין) תקצר באופן סופי את הקרירה שלך".

כך מדברים תמיד נחשי-סלעים-פיתונים-דו-צבעיים.

זהו התנין שמושך לפילון באפו, הפילון מופתע מאד והוא אומר דרך האף "אסוף אותי, אתה מכיף לי". והוא מושך חזק לאחור, אך גם התנין מושך חזק. אבל נחש-הסלעים-פיתון-דו-צבעי ממהר לעזרת הפילון.

מה ששחור בציור אלה הן גדות הנהר לימפופו השמנוני הירקרק-אפרפר, (רק שאסור לי לצבוע את הציורים). השורשים והענפים המתפתלים על הגדה ושמונת העלים שעליהם שייכים לאחד מעצי הקדחת הגדלים שם.

מתחת לציור רואים צללים של חיות בר אפריקאיות הנכנסות לתיבה אפריקאית. יש שם שני האריות, ושני יענים, ושני שוורים, וגם שני גמלים, שתי כבשים ועוד שתי חיות שנראו כמו חולדות, אבל אני חושב שאלה הם שפני סלעים. אין להם חשיבות - ציירתי אותם כי חשבתי שיראו יפה.

ובאמת הם היו נראים יפה אילו מותר היה לי לצבוע אותם.

והוא משך, והפילון משך, אך גם התנין משך חזק, אבל הפילון ונחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי משכו חזק יותר, ובסוף התנין עזב את אפו של הפילון ונפל למים עם "פלופ" גדול, שאפשר היה לשמוע לאורך כל הנהר לימפופו השמנוני, ירוק-אפור, מגודר סביב בעצי קדחת.

הפילון התיישב פתאום בחוזקה על הארץ, אך זכר, תוך כדי כך, להודות לנחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי, ואחר כך התחיל לטפל באפו המסכן. הוא עטף אותו לכל אורכו בעלי בננה הקרירים והכניס אותו למים ירוקים-אפורים, לקירור.

"לשם מה אתה עושה את זה?" - שאל נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי. "סלח לי" - ענה הפילון - "אבל האף שלי מעוות מאד ואני רוצה שהוא יתכווץ שוב".

"אז תצטרך לחכות הרבה זמן" - אמר נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי והוסיף - "יצורים אחדים לא יודעים מתי קורה להם דבר טוב".

הפילון ישב זמן רב עם האף טבול במים, והמתין שאפו יתכווץ. אבל האף לא נעשה קצר יותר, ורק גרם לו לפזול, כשהוא רצה לבדוק אותו. כי תביני, ילדותיי החביבות, שהתנין מתח את האף של הפילון לחדק אמיתי וממשי כמו שיש היום לכל הפילים.

ביום השלישי בא זבוב ועקץ אותו בכתף. בלי משים הרים הפילון את החדק, הכה ומחץ את הזבוב.

"יתרון ראשון" - קרא נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי - "לא יכולת לעשות זאת קודם, עם האפון דמוי הנעל שלך. ועכשיו תנסה לאכול דבר-מה". בלי לחשוב שלח הפילון את חדקו, תפס גוש גדול של עשבים, ניער אותו מאבק ותקע לפיו.

"יתרון מספר שניים" - קרא נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי - "לא יכולת לעשות זאת עם האפון הקטנטן שלך. האם אינך חושב כי השמש מחממת יותר מדי?"

"נכון" - אמר הפילון ומיד ינק בחדקו גוש בוץ דליל מגדת הנהר השמנוני, ירוק-אפור, נהר לימפופו, וזרק את הבוץ על גבו וזה גלש בקרירות על מצחו ובין אוזניו.

"יתרון מספר שלוש; לא יכולת לעשות זאת עם האף שלך דמוי הבצל" - קרא נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי - "ועכשיו בוא הנה כי אני רוצה לסטור שלך שוב".

"סלח לי" - ענה הפילון - "אבל זה לא ימצא חן בעיני כלל".
"ואולי יש לך חשק לסטור למישהו?" - שאל נחש - הסלעים - הפיתון-הדו-צבעי.

"זה הייתי עושה ברצון רב" - ענה הפילון.
"כן" - אמר נחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי - "תראה כי האף החדש שלך יועיל מאוד לכך".

"תודה" - ענה הפילון - "אזכור זאת וכעת אחזור הביתה למשפחתי ואנסה".
והפילון הלך הביתה דרך כל אפריקה, תוך נענוע ונפנוף של החדק החדש שלו.

כשרצה לאכול פרי - קטף אתו מעץ ולא המתין, כמו קודם, שהפרי ייפול בעצמו. כשרצה לאכול עשב - אסף אותו מהארץ בחדק, בלי לכרוע ברך, כמו קודם. וכשזבובים עקצו אותו, פשוט שבר ענף מעץ כלשהו וגירש בו את הזבובים. ומדי פעם עשה לעצמו מקלחת קרירה מבוץ ומים.
אבל כשהיה לו משעמם, שר לעצמו שיר דרך החדק ברעש שהיה גדול מזה של הרבה חצוצרות.

ופעם פגש בסוס-היאור (אבל לא את הדוד שלו) וסטר לו חזק מאד בחדק, רק בכדי לוודא שנחש-הסלעים-הפיתון-הדו-צבעי אמר לו את האמת. ובשאר זמן ההליכה אסף בחדקו את כל הקליפות שפיזר קודם בדרך. כי הוא היה פילון מסודר ונקי מאד.

בערב חשוך אחד הפילון הגיע סוף סוף למשפחתו, קיפל את החדק ושאל:
"מה שלומכם?"

והם שמחו לראות אותו ואמרו מיד:

"בוא הנה ואנו נרביץ לך בגלל סקרנותך בלי סוף".

אך הפילון ענה:

"פו - אינכם יודעים ולא כלום על הרבצה, אבל אני יודע היטב ואראה לכם".
ומיד סטר לשני אחים שלו בחדקו החדש, והשכיב אותם על הארץ.

"אוי לנו, ווי לנו" - צעקו אלה - "איפה למדת להרביץ כך ומה קרה לאפך?"

”קיבלתי אף חדש מהתנין שבגדות נהר לימפופו, השמנוני, ירקרק-אפרפר. שאלתי אותו מה הוא אוכל לארוחת בוקר וזה מה שהוא נתן לי במתנה.”

”אבל זה נראה מכווער מאד” - אמר לפילון הדוד השעיר - בבון.
”נכון, אבל זה שמושי מאד” - ענה הפילון, תפס את הדוד בבון ברגלו השעירה וזרק אותו לקן צרעות.

והפילון התחיל להרביץ לכל המשפחה שלו עד שכולם התחממו מאד והשתוממו מאד. הוא תלש נוצות מזנבה של דודתו בת-יענה, והוא תפס את דודו הג'ירף ברגליו האחוריות וגרר אותו דרך שיחים קוצניים. והוא צעק על דודו סוס-היאור השמן ונשף לו בועות לתוך האוזן כשזה ישן את שנת הצהרים שלו בתוך המים.

אבל הוא לא נגע בציפור קולוקולו ולא נתן לאף אחד להרע לו.
וכל זה היה כל כך מרגש שכל המשפחה של הפילון רצה מהר לגדות נהר לימפופו, השמנוני, הירקרק-אפרפר, מגודר בעצי קדחת, בכדי לקבל אפים חדשים אצל התנין. וכשחזרו משם, לא סטרו יותר לפילון.

ומאז, מהיום הזה, ילדותיי החביבות, לכל הפילים שתראו, וגם לאלה שלא תראו אותם, יש חדקים בדיוק כאלה כמו לפילון הסקרן בלי סוף.

זו רק תמונה של הפילון המוריד בננות מעץ אחרי שקיבל את החדק החדש הארוך שלו. אינני חושב שזו תמונה יפה במיוחד אך לא יכולתי לצייר יותר יפה כי פילים ובננות קשה לצייר במיוחד..

הפסים שמאחורי הפילון הם הביצות התובעניות, איפה שהוא באפריקה. הפילון עשה עוגות בוך מהבוץ שמצא שם. יתכן וכל זה יראה יפה יותר אם תצבעו את עץ הבננה בירוק ואת הפילון באדום, אבל לי זה אסור.